

Martin Komárek

NEŘVEME NA DĚTI. RODIČE TO NECHÁPOU

MARTIN KOMÁREK

Narozen: 21. 8. 1983
v Pardubicích

→ **Profese:** dlouholetý
hokejbalový trenér
v mládežnických kategoriích
na klubové i reprezentační
úrovni, v současnosti u týmu
ČR U14. Od roku 2013 pracuje
v Komisi mládeže, od roku
2014 člen předsednictva
Českomoravského svazu
hokejbalu, od roku 2016
předseda ČMSHb.

▲ PŘEDNOSTI HOKEJBALU? JE
FINANČNĚ NENÁROČNÝ, HOKEJKU
VLASTNÍ TĚMĚŘ KAŽDÉ DÍTĚ.
NEVYŽADUJE LED, PUK, BRUSLE,
KRYTÁ SPORTOVIŠTĚ ANI VELKÝ
POČET HRÁČŮ. STAČÍ KECKY
A PLASTOVÝ MÍČEK.

„Když jsem začínal trénovat, zajímal mě dobrý výsledek. Pak jsem na hráče začal nahlížet tak, co z nich jednou bude, a ne, jací jsou dnes. To je princip, kterého se chci držet na všech úrovních. Pro mě jsou důležité emoce, ne, jestli si na krk pověsí medaili.“

Ahoj, Martine

pocházím z Pardubic, které jsou hokejovým městem. Kde se právě tady berou hráči hokejbalu?

„Naším impulzem je, že hokej máme sice za národní sport, ale potřebujeme k němu led. Hokejbal se zrodil ze sportu, který provozoval každý kluk za barákem, kdy hrály baráky proti barákům, sídliště proti sídlištím. Hrál se prakticky pořád, nebyl internet a děti se viděly v hokejistech a chtěly si slávu zažít stejně jako hokejisté. Tím se snažíme získat děti. Tím, kdo zažije radost ze hry, z gólu a na chvíli mezi kamarády pocitu hvězdy, se může stát na hřišti za domem každý.“

Hokej ale přece je dobrý základ pro hokejbal?

„Hrál jsem hokej v době, kdy se pardubický klub jmenoval Tesla. Dovedli mě tam táta a děda v době, kdy zimy byly zimy, kdy zamrzaly řeky a rybníky. Bruslit jsem se naučil na Matičním jezeře na stejné ploše jako Dominik Hašek. Do ročníku s námi chodil Petr Průcha, který pak jako jediný z celé té party dětí hrál NHL a KHL. Ve třetí třídě jsme měli jet na soustředění v den mých narozenin. Rodiče mě nenutili, tak jsem nikam nejel. Skončil jsem s hokejem, dále se mu nevěnoval a poznával jsem jiné sporty. Hrál jsem na ulici, protože mě hokejka a míček magicky přitahovaly. Bydlel jsem na velkém sídlišti a z okna jsme v Pardubicích viděli hřiště jedné z největších pardubických škol. Když si chtěl kdokoli zahrát s někým dalším ze sídliště, tak šel na hřiště a pořád bylo s kým hrát. Bylo mi asi tak dvanáct nebo třináct a měl jsem ještě o pět let mladšího brácha, takže jsem se pohyboval mezi svými kamarády a vrstevníky mého bratra.“

Jak se dostat v hokejbalu k trénování?

„S bráchou jsme hráli společně ve stejném období. Jednou se konala schůzka, kam naši rodiče nemohli jít, a řešily se záležitosti kolem trenéra. Bylo mi 18, začal jsem chodit první rok na vysokou školu a ve Svítkově, což je pardubická čtvrť proslavená plochou dráhou, chyběl trenér. Na schůzce jsem bez rozmyslu na přímou otázku, jestli pomůžu, odpověděl ano. Nijak jsem si nezjišťoval, co se za tím skrývá, co člověk musí mít za znalosti a vědomosti. Rozhodl jsem se během minuty. V klubech, které nejsou profesionální, se tak běžně získávají osoby, aby trénovaly. Argument je vždy stejný. Nestojí to skoro nic, žádný čas navíc. Ale realita vypadá jinak a pak má ten člověk na starosti vedle tréninku všechno od registraček, přes zápisy k utkáním, náboru, praní

dresů a spoustu dalších věcí. Nic z toho člověk na začátku neví a nevidí.“

Jak se mění hráč v trenéra?

„Hrál jsem i trénoval současně tři roky do svých 21 let, než jsem na vysoké škole dělal bakaláře. Hrál jsem za víc klubů, za sídliště Dubina, za asi dvě další družstva, a pak se to nedalo dělat paralelně a měl jsem zdravotní problémy se skolózou. Pro moje vrstevníky bylo prioritou dávat góly, ale pro mě trénování znamenalo víc a viděl jsem větší prostor pro seberealizaci, a proto jsem roli hráče brzy opustil. Když jsem začínal trénovat, zajímal mě dobrý výsledek na světelné tabuli. Pak jsem na hráče začal nahlížet tak, co z nich jednou bude, a ne, jací jsou dnes. To je princip, kterého se chci držet na všech úrovních. Pro mě jsou důležité emoce, ne, jestli si na krk pověsí medaili. Paradoxně dnes musím říct, že v trenérských začátcích, kdy jsme třikrát vyhráli svou soutěž a hráli o postup do nejvyšší soutěže, jsem trénoval nejhůř v životě.“

Při trénování bych rád zkusil různé věkové kategorie. Je to dobrá cesta?

„Určitě je podle mě správná. Trénoval jsem kluky i holky, kromě věku do osmi let ve všech kategoriích a dva roky i muže. Smysl trenérské práce jsem pochopil, až když jsem začal trénovat muže. U mládeže jsem šel cestou, že je to o zápasech, aby to děti bavilo, že sport je o parťá. Ale až když jsem trénoval dospěle, pochopil jsem, že smyslem je vychovat z nich fanoušky svého sportu tak, aby tím žili a měli sport ve svém srdci, obzvlášť pokud jde o neprofesionální sport. A pak vidím, jaké hráč musí mít dovednosti, jaký musí mít charakter, co všechno by se měl naučit, aby se pak mohl uplatnit v dospělé kategorii. Od té doby už jsem muže netrénoval, byla to pro mně zásadní zkušenost a velký názorový posun. Trenér týmu se snaží dělat rozhodnutí v zájmu celku, ale taky aby to mělo přínos pro jednotlivce. Každý hráč vyznává jiné hodnoty, proto je třeba ke každému hráči přistupovat individuálně. U jednoho je problém vyřešen za pět minut a u jiného se to musí řešit odlišně, aby se nepoškodil tým. Je to těžké, ale krásné. Kdyby to bylo jednoduché, tak by to mohl dělat každý. Ale tak to není.“

Jak bych měl děti vést a komunikovat s nimi?

„Dřív byl často trenérem někdo, kdo řve, křičí a má písťalku. To jsou lidi, kteří jdou za momentálním úspěchem a tím, jaké skóre svítí na tabuli. Já přemýšlím tak, že mým výsledkem jsou ti hráči, ne čísla na tabuli. Snažím se kluků hodně

FOTO: PROFIMEDIA.CZ

ptát už od osmi, devíti let, aby si sami přišli na to, co dělali a nedělali správně. Dodnes se to moc neděje a funguje hodnotící systém, kdy trenér sděluje, co udělalo dítě špatně a dobře. Ale hráč nechce slyšet, že střela nebo přihrávka nebyla přesná, ví to sám moc dobře. Potřebuje spíš navést, aby to dělal správně. Tímto směrem bychom se měli snažit jít."

Jak to máme s holkami hokejbalistkami?

„Holky hrají samostatně až v dospělých, jinak hrají s kluky ve smíšených týmech. Vedl jsem dorostenky a dělal jsem asistenta u dívčí reprezentace dospělých. Po sportovní stránce je trénink podobný jako u kluků, ale komunikace a jak pracovat s individualitou je výrazně odlišná. U kluků se dá v některých situacích použít i ostřejší slovo, ale u holek to tak nejde. U smíšeného družstva se projeví charakter trenéra, protože holky to mají v kolektivu složitě a klučičí část týmu se je většinou snaží vypudit. A holky pak hledají oporu v trenérovi. Vedl jsem tým smíšený, kdy holek v hokejbale ještě tolik nebylo, většinou si na holku ukazovali. Dnes už je to samozřejmě. Spíš se všichni ptají, proč tam ten či onen tým holky nemá. Měli jsme brankářku, kterou kolega Ondřej Almaší naučil výborně techniku chytání a ona tomu obětovala hodně času i kus soukromí. Měli jsme odvahu ji pustit do branky, stále se zlepšovala a dotáhla to až do reprezentace. Snažíme se vytvářet holkám

příhodné prostředí, protože mají mezi sebou jinou komunikaci a chtějí poznávat i holky z druhých týmů a povídat si s nimi."

Obecně dnes všichni řešíme, jak děti dostat ke sportu a udržet je. Máš nějaký nápad?

„Naše společnost neumí pracovat s novými technologiemi, speciálně směrem k dětem. Otáčí se to proti dětem, že nechtějí sportovat. Ale je to obráceně. My je ke sportu neumíme dostat a udržet je u něho. Jinde ve světě se to naučili, ale my to neumíme. Potřebujeme vytvořit podmínky pro kluby a svazy, aby atraktivita sportu byla společenskou normou. Za problém považují, že jsme do rozhodovacího procesu pustili lidi, kteří na sport samozřejmě mohou mít svůj názor, ale nemohou mnohdy objektivně rozhodovat, což jsou rodiče. Získali přísunem demokracie pocit, že když platí za kroužek, že budou rozhodovat, co se na tréninku a v zápasech bude dělat. A je těžké rodičům vysvětlovat, že rozhodnutí trenérů jsou správná. Rodiče srovnávají sportování, jaké bylo za jejich doby. Dnes tolik netlačíme na výsledek, jde o pozitivní emoce, nevě se na děti, ale rodiče tomuto přístupu nerozumí, protože oni zažili vesměs opak a myslí si, že to je to nejlepší i pro jejich děti. Rodiče jsou našimi partnery, je třeba ovšem najít společný cíl v podobě nadšení dětí a uvědomění si, že výsledkem sportu jsou právě děti, nikoliv skóre utkání."

19
82

V tomto roce byla v Českých Budějovicích sepsána první pravidla a byl uspořádán turnaj pro děti ze základních škol. Turnaj měl velký úspěch.

„Dodnes funguje hodnotící systém, kdy trenér sděluje, co udělalo dítě špatně a dobře. Ale hráč nechce slyšet, že střela nebo přihrávka nebyla přesná, ví to sám moc dobře. Potřebuje spíš navést, aby to dělal správně.“

Zvolil jsi jako předseda svazu velmi neobvyklý způsob výběru trenéra národního týmu. Co se odehrálo?

„Chtěl jsem udělat maximum pro výběr toho nejlepšího možného trenéra. Rozhodl jsem se pro transparentní a konstruktivní cestu v podobě výběrového řízení. Nechtěl jsem, aby kdokoliv na kandidáty nahlížel přes prsty nebo měl na někoho pítku, protože se s ním nemá rád. Nachystal jsem s kolegy expertní tým odborníků z jiných sportů a oblastí, aby nemohlo být jakékoliv podezření z podjatosti, jehož úkolem bylo doporučit svazu pořadí kandidátů. Přizval jsem experty z dalších hokejových sportů jako lední hokej (Jan Procházka), florbal (Zdeněk Skružný) nebo pozemní hokej, který zastupovala skvělá trenérka Karolína Kříženecká, dále pak Michala Ježdíka, kterého si vážím pro jeho progresivní názory a hledání pozitivních věcí. A přizval jsem také Viktora Kusteina, který se zaměřuje na osobní rozvoj. Chtěl jsem slyšet názory těchto expertů, kteří pokládali kandidátům výborné otázky. Ohromně celý tento proces posunul můj pohled na trénování a čas strávený sledováním výběru kandidátů byl pro mě obrovskou školou. Jsem přesvědčen, že tento krok byl správný a může být inspirací pro další kolektivní sportovní hry.“

↓ INZERCE